

DREPTUL FAMILIEI**Dreptul familiei - Proba practica - Parchet de pe lângă Curte de Apel****Grila nr.2**

- 1 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei P la data de 12.03.2012, sub nr. .../.../2012, reclamantul AP a solicitat instanței de judecată să pronunțe o hotărâre prin care să dispună:
- punerea sub interdicție a pârâtei AC (mama sa), în vârstă de 85 de ani care din cauza stării de sănătate se află în imposibilitate de a se prezenta în fața instanței, fiind diagnosticată cu demență Alzheimer și având funcțiile intelectuale deteriorate total,
  - numirea soției sale, AL, în calitate de curator special al pârâtei, până la soluționarea cauzei,
  - numirea sa în calitate de tutore al pârâtei după punerea acesteia sub interdicție.
- Față de solicitarea reclamantului privind numirea, chiar în cadrul procesului pendinte, a unui curator special în persoana numitei AL, instanța:
- A. va aprecia că nu este competentă să soluționeze această cerere, sens în care va solicita Autorității Tutelare de pe lângă Consiliul Local P să instituie curatela pentru AC și numirea unui curator;
  - B. va respinge această cerere, motivând că interesele persoanei a cărei punere sub interdicție se solicită, sunt apărute de procuror, a cărui participare în proces este obligatorie;
  - C. va aprecia că este competentă să soluționeze cererea de numire a unui curator special în cadrul procesului pendinte.

Răspuns: C

- 2 Prin sentința civilă nr. 587 din 15.10.2011, Judecătoria H. a admis acțiunea promovată la 1.03.2011 de reclamantul D.A. precum și cererea reconvențională a pârâtei D. B. și a declarat desfăcută din vina ambilor soți căsătoria încheiată de aceștia la 3.10.2004 dispunând totodată:
- reluarea numelui ☐ lui D.B., ☐ anterior încheierii căsătoriei, ☐ cel ☐ de F;
  - încredințarea copilului minor rezultat din căsătorie, D. E., născut la 05.08.2006, la pârâta – reclamantă;
  - obligarea reclamantului D.A. la plata unei pensii de întreținere de 200 lei în favoarea minorului începând cu data înregistrării cererii și până la majoratul acestuia.
- Reclamantul a declarat apel, solicitând tribunalului competent, modificarea hotărârii atacate în sensul stabilirii de către instanță a exercitării în comun a autorității părintești asupra minorului D.E., conform art. 397 din Noul Cod civil. Față de solicitarea formulată de apelantul reclamant, decizia corectă pronunțată de instanța de apel la data de 18.12.2011 a fost:
- A. respinge apelul ca nefondat, motivând că, procesului de divorț în cadrul căruia a fost formulată cererea accesorie de către reclamantul D.A., îi sunt aplicabile dispozițiile legale, materiale și procedurale în vigoare la data la care a fost pornit;
  - B. respinge apelul ca nefondat, motivând că, solicitarea apelantului reclamant este o cerere nouă formulată direct în apel, asupra căreia Tribunalul nu se poate pronunța;
  - C. admite apelul, modifică sentința atacată și stabilește exercitarea în comun a autorității părintești de către ambii părinți

Răspuns: C

- 3 Prin acțiunea înregistrată la data de 1.09.2012, reclamanta M.I. a solicitat împărțirea bunurilor comune imobile și mobile dobândite în timpul căsătoriei cu pârâtul D.S. De asemenea, a solicitat să-i fie atribuite toate bunurile imobile și mobile și să fie obligată la plata sultei în favoarea pârâtului, care prin interogatoriul luat în timpul judecății a recunoscut că reclamanta a avut o contribuție majoritară la dobândirea bunurilor comune în timpul căsătoriei. În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că valoarea totală a masei bunurilor de împărțit este de 3.650.000 lei, fiind formată dintr-o casă de locuit compusă din 10 camere, un autoturism, un frigider, o plasmă și a avut o cotă de contribuție în dobândirea bunurilor comune de 80%, iar pârâtul de 20%. În probațiune a fost depusă o adeverință din partea Primăriei X în care se precizează că reclamanta și pârâtul figurează în registrul agricol cu o casă de locuit și un autoturism - bunuri pentru care impozitul a fost plătit numai de către reclamantă, așa cum rezultă din copiile chitanțelor.

Instanța de judecată a hotărât astfel:

- A. admiterea acțiunii reclamantei cu motivarea că mărturisirea pârâtului are valoare probatorie absolută
- B. admiterea acțiunii reclamantei cu motivarea că actul depus la dosarul cauzei din care rezultă că reclamanta și pârâtul figurează în registrul agricol cu o casă de locuit și un autoturism - bunuri pentru care a plătit impozitul aceasta - este de natură să confirme pretențiile reclamantei cu privire la contribuția sa majoră la dobândirea acestor bunuri
- C. respingerea acțiunii deoarece valoarea probatorie absolută dată mărturisirii judiciare a pârâtului nu este legală, iar adeverința nu este de natură să confirme pretențiile reclamantei cu privire la contribuția sa majoră la dobândirea acestor bunuri

Răspuns: C

- 4 La data de 5.12.2006 numitul G.B a solicitat Judecătorei B să sesizeze Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și art. 38 din Codul Familiei, excepție ridicată în cauza având ca obiect soluționarea acțiunii sale de divorț. Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională opinând că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Autorul excepției a susținut atât în fața instanței de judecată cât și în fața Curții Constituționale că dispozițiile art.37 și art.38 din Codul Familiei criticate acordă unui soț posibilitatea de a solicita și obține divorțul în condițiile în care nu poate dovedi săvârșirea unei acțiuni culpabile imputabile celuilalt soț, ci doar propriile sale acțiuni săvârșite tocmai în ideea de a obține în acest mod divorțul, ceea ce încalcă principiul constituțional al protejării vieții de familie și principiul protejării copiilor prevăzute de art.48 alin.1 și art.26 din Constituție.

Curtea Constituțională:

- A. a admis excepția de neconstituționalitate deoarece art.37 și art.38 din Codul Familiei contravin dispozițiilor art. 26 și art.48 alin.1 din Constituție referitoare la căsătoria liber consimțită și la egalitate între soți
- B. a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată deoarece art.38 din Codul familiei dă expresie principiului căsătoriei liber consimțite și egalității între soți, stabilind condițiile în care instanțele judecătorești pronunță desfacerea căsătoriei, iar existența motivelor temeinice constituie una dintre cele trei condiții cumulative ce vor fi apreciate ca atare de instanță
- C. a admis excepția de neconstituționalitate deoarece problema culpei exclusive a reclamantului justifică prin ea însăși pronunțarea divorțului

Răspuns: B

- 5 Reclamanta F.F., prin acțiunea înregistrată la 27 februarie 2002, a solicitat în contradictoriu cu B.D. încuviințarea păstrării după divorț a numelui B., dobândit în timpul căsătoriei cu pârâtul. În motivarea acțiunii a arătat că, timp de 25 de ani a fost cunoscută cu acest nume în mediul universitar în care activează, atât în calitate de cadru didactic cât și de publicist. Totodată, a arătat reclamanta că, prin sentința civilă nr.2303 din 26 februarie 1998 a Judecătorei C s-a pronunțat divorțul dintre părți și s-a hotărât, prin înțelegerea părților, ca ea să poarte numele avut înainte de căsătorie. Instanța de fond a respins acțiunea reclamantei ca nefondată, motivat de faptul că aceasta nu a solicitat păstrarea numelui dobândit în timpul căsătoriei în cadrul procesului de divorț soluționat în 1998.

Având în vedere soluția de respingere a apelului declarat de reclamanta F.F., instanța de recurs va pronunța soluția:

- A. admite recursul, modifică decizia, admite apelul și pe fond respinge acțiunea reținând excepția autorității de lucru judecat invocată de către instanță, întrucât prin sentința civilă nr.2303 din 1998 a Judecătorei C, rămasă definitivă și irevocabilă, a fost pronunțat divorțul, iar acest capăt de cerere a fost soluționat la acel moment;
- B. admite recursul, casează decizia criticată și trimite cauza spre rejudecare în vederea administrării de noi probe, pentru a se justifica notorietatea în societate;
- C. respinge recursul ca nefondat

Răspuns: A

- 6 Prin cererea înregistrată la Judecătoria N sub nr. ../../2012, reclamanta AB a chemat în judecată pe pârâta CD (mama sa) în contradictoriu cu Autoritatea Tutelară de pe lângă Consiliul Local N, solicitând instanței ca pârâta să fie numită tutore pentru minorul AC în vârstă de 11 ani și să aibă obligația de a-l crește și educa pe minor, de a-l întreține și pregăti profesional. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că minorul AC este rezultat în urma căsătoriei cu EF, iar prin hotărârea de divorț i-a fost încredințat. Reclamanta a mai arătat că a găsit să lucreze cu contract de muncă în Italia, iar pe perioada cât este plecată la lucru în străinătate, dorește ca minorul să fie îngrijit și educat de bunica CD. În drept, și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art.110 și urm. din Codul Civil.

Soluția corectă a Judecătorei N va fi:

- A. declină spre competentă soluționare cauza la instanța superioară (Tribunalul G) întrucât tribunalul are competență materială generală de a soluționa în primă instanță cererile de stabilire a tuturor măsurilor de protecție a copilului, speciale și alternative;
- B. respinge cererea formulată de reclamantă motivat de faptul că minorul nu se încadrează în cazurile prev. de art. 110 din Codul civil;
- C. scoate cauza de pe rol și o înaintează Autorității Tutelare de pe lângă Consiliul Local N pentru a se numi de către această instituție tutorele desemnat de părinte.

Răspuns: B

- 7 Reclamanta I.N., prin acțiunea înregistrată la 16 iunie 2012, în contradictoriu cu pârâtul I.S., a solicitat validarea popririi din cuantumul salariilor compensatorii obținute la disponibilizarea pârâtului, de la terțul poprit S.C. .... S.A. Reclamanta a arătat că, în anul 2010 i-a fost încredințat spre creștere și educare minorul B.S. iar pârâtul a fost obligat la plata unei pensii de întreținere în cotă de 20% din venitul net lunar. Pârâtul a fost disponibilizat de la locul său de muncă fiind beneficiarul unor salarii compensatorii încasate la 10 iunie 2011, din care însă nu a achitat pensia de întreținere cuvenită minorului. Instanța va pronunța soluția:

- A. admite cererea de înființare a popririi reprezentând 20% din salariile compensatorii apreciind că situația acordării unor salarii compensatorii este derogatorie de la regula potrivit căreia obligația de întreținere are un caracter succesiv
- B. respinge acțiunea motivat de faptul că aceste venituri au un caracter nepermanent
- C. admite acțiunea și va înființa poprirea chiar dacă la data cererii de chemare în judecată sumele compensatorii nu se mai aflau la terțul poprit

Răspuns: B

- 8 O.F., prin cererea formulată la 28 martie 2003, a solicitat punerea sub interdicție a fiului său O.M., în vârstă de 40 ani, pe motiv că acesta, fiind bolnav psihic de 10 ani, nu poate să-și administreze singur bunurile și se manifestă violent atât față de părinți cât și față de alte persoane. Conformându-se prevederilor art. 30 alin. 1 din Decretul 32/1954, Parchetul de pe lângă Tribunal a efectuat cercetările necesare și a solicitat instanței, pe baza unui raport de expertiză medicală psihiatrică, să se pronunțe cu privire la cererea de punere sub interdicție formulată în cauză.

Tribunalul, prin sentința nr.233 din 09 aprilie 2003, a respins acțiunea reținând în esență că, din certificatul medico - legal nr.837 din 20 februarie 2003, expertiza medico-legală psihiatrică nr.184/IV/a/54 din 20 martie 2003 și depozițiile martorilor audiați, O.M., cu diagnosticul alcoolism cronic sindrom de dependență etanolică, personalitate dizarmonică, nu este cazul să fie pus sub interdicție. Tribunalul a arătat totodată că acesta este capabil să-și exprime liber voința și să-și administreze bunurile. Instanța nu a exclus faptul că O.M. se comportă adesea violent fizic și verbal, că nu-și îngrijește corespunzător bunurile, că risipește banii pe alcool, așa cum rezultă din susținerile făcute de tatăl reclamant și de martorii audiați, dar a reținut o împrejurare esențială și anume că acesta trimite regulat o sumă de bani fiicei sale, care urmează cursurile școlare. Pe de altă parte, instanța a mai avut în vedere că, față de o persoană capabilă - deci cu discernământ - chiar dacă nu poate să-și administreze bunurile și să-și apere interesele în condiții mulțumitoare, nu poate fi dispusă punerea sub interdicție. Dat fiind că soluția primei instanțe a fost confirmată în apel, în recurs, se va dispune:

- A. admiterea recursului, modificarea deciziei criticate, admiterea apelului și pe fond admiterea acțiunii;
- B. admiterea recursului, casarea cu trimitere spre rejudecarea apelului pentru administrarea unei noi probe cu expertiza medico – legală
- C. respingerea recursului ca nefondat

Răspuns: C

- 9 La data de 21.09.2012, numitul C.N a solicitat Tribunalului B să sesizeze Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.383 alin.2 Cod civil ridicată în cauza având ca obiect soluționarea acțiunii sale de divorț. Prin încheierea din 26.09.2012, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională opinând că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Autorul excepției a susținut, atât în fața Tribunalului cât și în fața Curții Constituționale, că dispozițiile art.383 alin.2 Cod civil încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi a soților prevăzut de art. 48 alin.1 din Constituție, deoarece instanța de judecată care pronunță divorțul poate încuviința ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, motivat de interesul superior al minorului rezultat în urma căsătoriei. S-a motivat de asemenea, că soțul căruia i s-ar încuviința purtarea numelui dobândit în timpul căsătoriei se poate oricând recăsători. Aceasta ar avea drept consecință prejudicierea dreptului la imagine al celui alt soț din căsătoria anterioară, astfel încât, motivarea soluției de păstrare a numelui purtat în prima căsătorie în vederea evitării situațiilor stânjenitoare în care s-ar afla minorul rezultat în urma căsătoriei, ca urmare a diferenței de nume dintre părinții săi, nu mai subzistă.

Curtea Constituțională:

- A. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că art.383 alin.2 Cod civil contravine dispozițiilor art. 26 alin.1, art.48 alin.3 și art.49 alin.1 din Constituție privind ocrotirea și respectarea vieții intime, familiale și private
- B. a respins excepția de neconstituționalitate cu motivarea că dreptul la nume reprezintă o caracteristică distinctivă și de identificare a persoanei fizice, având funcție socială și exprimând individualitatea și identitatea acesteia, așa încât, textul criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate
- C. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că problema îndeplinirii în concret a criteriilor legale în temeiul cărora instanța încuviințează purtarea după divorț a numelui dobândit în timpul căsătoriei, este una de constituționalitate reglementată de art.53 din Constituție

Răspuns: B

- 10 Prin sentința civilă nr.1022 din 27 ianuarie 2011, pronunțată de Tribunalul B, s-a admis acțiunea formulată de reclamantii A.I și A.M. împotriva pârâților V.A. și V.M. și s-a dispus adopția cu efecte depline a minorului V.I. La 15 octombrie 2011, reclamantul, în numele său și al soției sale, a solicitat rectificarea dispozitivului sentinței în sensul de a se trece numele de familie corect „ALEXANDROIU,, în loc de „ALEXANDRIU,, cum eronat s-a menționat, anexând copia cărții sale de identitate și a soției, precum și copiile certificatelor de naștere și căsătorie. Cererea de îndreptare a erorii materiale cuprinsă în dispozitivul sentinței civile nr.1022 din 27 ianuarie 2011 a fost respinsă prin încheierea din 17 octombrie 2011 cu motivarea că, reclamantul însuși și-a indicat greșit numele, nefiind o eroare materială a instanței. S-a mai reținut că acesta trebuia să învedereze instanței această greșală deoarece îi aparținea. Dată fiind respingerea cererii de îndreptare a erorii materiale, instanța de control judiciar va dispune în recursul declarat de petent:
- A. admite recursul, modifică sentința și pe fond admite cererea îndreptării erorii materiale reținând că argumentul invocat în motivarea încheierii, nu poate fi acceptat;
  - B. respinge recursul ca nefondat, cu motivarea că, menționarea în acțiune și în dispozitivul sentinței a altui nume decât cel real, nu constituie o eroare materială remediabilă după 9 luni de la pronunțarea hotărârii;
  - C. admite recursul, casează încheierea și trimite cauza spre rejudecare pentru a fi administrată o declarație notarială de notorietate în sensul că petenții din prezenta cerere sunt aceiași cu reclamantii din sentința civilă nr.1022 din 27 ianuarie 2011 a Tribunalului B

Răspuns: A

- 11 Curtea Constituțională a fost sesizată cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct.4 din Ordonanța Guvernului nr.34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu motivarea că, dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art.1 alin.(3) din Constituția României, deoarece instituie o taxă judiciară de timbru disproporționată pentru acțiunile având ca obiect daune morale.**

Soluționând excepția, Curtea Constituțională:

- A. a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct.4 din Ordonanța Guvernului nr.34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu motivarea că, abrogarea art.15 lit.f indice 1) din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru contravine prevederilor art.1 alin.(3) și ale art.21 alin.(1) și (2) din Constituția României, precum și ale art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;
- B. a respins excepția ca neîntemeiată, cu motivarea că, accesul liber la justiție nu presupune gratuitatea acesteia, iar justiția este un serviciu public al statului, costurile sale se suportă de la bugetul de stat, la ale cărui venituri contribuie toți cetățenii, astfel încât este echitabil ca o parte dintre cheltuieli să fie suportată de cei care recurg la acest serviciu și aceasta se realizează prin plata taxelor de timbru;
- C. a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct.4 din Ordonanța Guvernului nr.34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu motivarea că, interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când este vorba de domeniul legilor organice.

Răspuns: A

- 12 Sesizată cu privire la problema de drept vizând calitatea procesuală pasivă a statului român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în cererile având ca obiect acordarea de despăgubiri pentru imobilele preluate abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin Titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:**

- A. în acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, republicată, prin care se solicită obligarea statului român de a acorda despăgubiri bănești pentru imobilele preluate în mod abuziv, statul român nu are calitate procesuală pasivă;
- B. în soluționarea acestor acțiuni statul are calitate procesuală pasivă, întrucât, raportat la obiectul și temeiul pretențiilor formulate, acesta este titularul obligației de a răspunde în raportul juridic dedus judecătii, iar reprezentarea sa în proces se realizează prin Ministerul Finanțelor Publice, potrivit dispozițiilor art. 25 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice și ale art. 3 pct. 81 din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice;
- C. în acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, republicată, prin care se solicită obligarea statului român de a acorda despăgubiri bănești pentru imobilele preluate în mod abuziv, statul român are calitate procesuală pasivă, cu motivarea că măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001 nu sunt reale și efective, deoarece Fondul "Proprietatea" nu funcționează, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate garantat de art.1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Răspuns: A

- 13 La data de 12 ianuarie 2013, A.T. I-a chemat în judecată pe O.R., solicitând Judecătoriei sector 2 București partajarea unui imobil situat parțial în sectorul 3 București, parțial în sectorul 2 București, motivând că imobilul în litigiu a aparținut tatălui lor, V.T., cu ultimul domiciliu în Focșani, reclamantul și pârâta fiind unicii moștenitori ai acestuia (potrivit certificatului de moștenitor atașat cererii de chemare în judecată) și că nu s-au înțeles asupra partajării.**

Prin întâmpinare, O.R. a invocat excepția de necompetență teritorială arătând că, fiind vorba despre o cerere reală imobiliară, aceasta este de competența Judecătoriei sector 3 București unde, de altfel, pârâta domiciliază.

Instanța a pus în discuția părților excepția de necompetență teritorială la primul termen de judecată, și, rămânând apoi în pronunțare, a decis:

- A. admiterea excepției de necompetență teritorială și declinarea soluționării cauzei în favoarea Judecătoriei sector 3 București, reținând că prezintă relevanță faptul că pârâta domiciliază în raza uneia dintre instanțele competente, potrivit locului situării imobilului;
- B. respingerea excepției de necompetență teritorială ca neîntemeiată, motivând că reclamantul are alegerea între două sau mai multe instanțe deopotrivă competente, iar imobilul cade și în raza teritorială a Judecătoriei sector 2 București;
- C. admiterea excepției de necompetență teritorială și declinarea soluționării cauzei în favoarea Judecătoriei Focșani.

Răspuns: C

- 14 Împotriva sentinței Judecătorei Galați, pronunțată la 10 martie 2013, prin care cererea în revendicare îndreptată împotriva pârâtului X.V. s-a respins chiar de la prima zi de înfățișare, ca stând în putere de lucru judecat, reclamantul B.C. a declarat apel. În motivarea apelului B.C. a susținut că judecătorul care a pronunțat sentința atacată era incompatibil, deoarece tot el soluționase primul dosar de revendicare în urmă cu un an de zile, dosar soluționat irevocabil prin neexercitarea căilor de atac.

Instanța de apel:

- A. va admite apelul, va anula sentința și va trimite cauza spre rejudecare Judecătorei Galați, cu motivarea că excepția de incompatibilitate trebuia admisă, iar judecătorul fondului nu se mai putea pronunța din nou în aceeași cauză;
- B. va admite apelul, va anula sentința și va judeca cauza evocând fondul, reținând că niciuna dintre părți nu a solicitat în mod expres trimiterea spre rejudecare, iar excepția de incompatibilitate era întemeiată;
- C. va respinge apelul ca neîntemeiat menținând soluția primei instanțe, cu motivarea că judecătorul nu a fost incompatibil deoarece s-a pronunțat doar asupra excepției puterii de lucru judecat, fără a antama fondul cauzei.

Răspuns: C

- 15 Sesizată cu privire la problema de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 404 indice 2 alin. 3 din Codul de procedură civilă, referitor la instanța competentă să soluționeze cererea de înotarcere a executării silite, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. cererea de înotarcere a executării formulată în condițiile prevăzute de art. 404 indice 2 alin. 3 din Codul de procedură civilă, este de competența instanței care a soluționat în fond litigiul în care au fost pronunțate hotărârile a căror desființare justifică înotarcerea executării, stabilită potrivit dispozițiilor art. 1-19 din Codul de procedură civilă sau desemnată printr-o lege specială, în raport cu natura juridică a litigiului și, respectiv, cu elementele acțiunii civile (obiect, părți, cauză);
- B. instanța judecătorească competentă potrivit legii să soluționeze cererea de înotarcere a executării silite prin restabilirea situației anterioare este instanța de executare, respectiv judecătoria, având în vedere atât sediul legal de reglementare a instituției înotarcerii executării, cât și natura și fundamentul juridic al instituției înotarcerii executării și, implicit, caracterul de "contestație specială la executare" care derivă din chiar executarea anterioară a unui titlu executoriu, ce fusese ulterior desființat, neavând, astfel, nicio relevanță materia juridică în care s-a pronunțat hotărârea desființată;
- C. în stabilirea competenței materiale de soluționare a cererii de înotarcere a executării silite se are în vedere doar criteriul valoric al obiectului litigiului, întrucât natura juridică originară a litigiului din care a rezultat titlul executoriu nu poate avea relevanță pentru determinarea instanței competente prevăzute la art. 404 indice 2 alin. 3 din Codul de procedură civilă, având în vedere că în faza execuțională se naște un nou raport juridic în care părțile au o altă calitate, de creditor și debitor, iar fundamentul cererii de înotarcere a executării silite îl constituie desființarea hotărârii care constituie titlu executoriu, neavând nicio relevanță materia juridică în care s-a pronunțat hotărârea.

Răspuns: B

- 16 Reclamantului i s-a pus în vedere prin rezoluția instanței să complinească lipsurile cererii sale de chemare în judecată (respectiv să depună dovada calității de reprezentant a avocatului care a semnat cererea) în termen de 10 zile, sub sancțiunea anulării, potrivit art.200 alin.(2) C.proc.civ., termen care, expira la data de 15 septembrie 2013. Reclamantul a depus împuternicirea avocațială la registratura instanței la data de 16 septembrie 2013. La data de 20 septembrie 2013, judecătorul investit cu soluționarea cauzei, constatând că nu s-a respectat termenul procedural de 10 zile în care reclamantul trebuia să complinească lipsa, a dispus anularea cererii de chemare în judecată, printr-o încheiere dată în camera de consiliu, potrivit art.200 alin.(3) C.proc.civ. Împotriva încheierii reclamantul a formulat cerere de reexaminare. Asupra cererii de reexaminare, instanța va dispune:

- A. respingerea acesteia cu motivarea că termenul de 10 zile la care se referă art. 200 alin.(2) C.proc.civ. este un termen legal peremptoriu, a cărui nerespectare atrage nulitatea actului de procedură făcut peste termenul legal, potrivit art. 185 alin.(1) teza a II-a C.proc.civ.;
- B. admiterea acesteia cu motivarea că, deși termenul de 10 zile nu a fost respectat, actul de procedură nu se mai anulează dacă, până la momentul pronunțării asupra excepției de nulitate, a dispărut cauza acesteia;
- C. respingerea acesteia cu motivarea că excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, deși începe cu un efect dilatoriu (instanța acordând un termen pentru acoperirea lipsei), tinde spre un efect peremptoriu, astfel că, dacă lipsa nu s-a acoperit înăuntrul termenului acordat de instanță, survine automat acest efect, constând în anularea cererii.

Răspuns: B

- 17 Împotriva hotărârii instanței de fond, pronunțată la data de 10.09.2012, au declarat apel atât pârâta, cât și reclamantul. Pârâta apelantă a fost citată cu mențiunea timbrării apelului, iar la primul termen de judecată s-a invocat din oficiu excepția netimbrării, apelul fiind anulat. În ce privește apelul reclamantului, acesta a fost respins ca nefondat.

Pârâta a exercitat calea de atac a recursului invocând neregularitatea citării în apel, în sensul că citația a fost semnată de o persoană care nu avea calitatea să o primească, respectiv unul dintre agenții săi de pază.

Instanța de recurs:

- A. respinge recursul pârâtei, cu motivarea că agentul de pază a predat citația persoanei competente;
- B. admite recursul pârâtei și casează hotărârea instanței de apel și trimite cauza spre rejudecare, întrucât, în cauză s-au încălcat obligațiile prevăzute de art. 87 alin. 2 din Codul de procedură civilă;
- C. admite recursul pârâtei și reține cauza spre rejudecare.

Răspuns: B

- 18 Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 15.05.2012, reclamanta a solicitat Judecătoriei M. obligarea pârâtului la plata sumei de 32.000 lei reprezentând contravaloarea serviciilor prestate. Reclamanta are sediul în raza de competență a Judecătoriei B., iar pârâta în raza de competență a Judecătoriei C. În raza de competență a Judecătoriei M., pârâta are un punct de lucru. Prin contract, părțile au stipulat că eventualele litigii generate de neexecutarea lui vor fi soluționate de instanțele de la domiciliul creditorului.

Judecătoria M. și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei B., motivând că părțile au stabilit prin contract că această instanță este competentă să judece litigiile izvorâte din neexecutarea lui. Judecătoria B. și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei M. ca fiind instanța de la locul de executare a contractului.

Ce va decide instanța investită cu soluționarea conflictului negativ de competență?

- A. va stabili că acțiunea trebuie soluționată de Judecătoria B. potrivit clauzelor contractuale;
- B. va stabili competența în favoarea Judecătoriei M., întrucât este instanța locului de executare a prestațiilor contractuale;
- C. va stabili competența în favoarea Judecătoriei M., întrucât reclamanta a ales între mai multe instanțe deopotrivă competente, iar pârâtul nu a invocat necompetența acesteia.

Răspuns: C

- 19 La data de 17.02.2013, reprezentantul legal al reclamantului minor X, ns. la 01.01.2008, a înregistrat la Judecătoria A o acțiune în grănițuire, privind un bun imobil dobândit anterior de minorul X prin moștenire, în contradictoriu cu pârâtul Y. Prin sentința civilă din 17.04.2013 instanța a admis acțiunea astfel cum a solicitat partea reclamantă.

În termenul legal pârâtul Y formulează apel, iar prin decizia din 27.06.2013 Tribunalul B admite apelul și, schimbând în tot sentința, respinge acțiunea ca nefondată.

La data de 30.06.2013, reprezentantul legal al minorului reclamant X depune la Parchetul de pe lângă Tribunalul B un memoriu, însoțit de un set de înscrisuri despre care arată că sunt noi, solicitând a se lua măsurile care se impun în raport de hotărârea Tribunalului B care prejudiciază interesele minorului.

La data de 01.10.2013, Ministerul Public formulează pentru minorul X cerere de revizuire împotriva deciziei din 27.06.2013, invocând disp. art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă și întemeindu-se pe înscrisurile noi puse la dispoziție de reprezentantul legal al minorului X.

Intimatul – pârât Y depune la dosar întâmpinare în termen și invocă excepția tardivității cererii de revizuire dat fiind că înscrisurile respective erau cunoscute cel puțin din data de 30.06.2013, iar în subsidiar contestă temeinicia căii de atac exercitate de Ministerul Public.

Prin decizia din 01.11.2013 Tribunalul, omițând să se pronunțe asupra excepției de tardivitate, admite cererea de revizuire și schimbă în tot decizia atacată în sensul că respinge apelul exercitat de Y. În considerentele hotărârii sale, după ce Tribunalul motivează admisibilitatea cererii de revizuire prin prisma înscrisurilor invocate de procuror, în ceea ce privește apelul ce fusese formulat de Y arată că probele administrate inițial în fața judecătoriei erau suficiente pentru a se admite acțiunea în grănițuire astfel cum ceruse minorul prin reprezentant legal și fără a arăta relevanța asupra fondului a înscrisurilor noi prezentate odată cu cererea de revizuire.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului la un proces echitabil, care dintre următoarele aspecte nu constituie în cauza de față o încălcare a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenție:

- A. omisiunea instanței învestite cu judecarea cererii de revizuire de a analiza excepția tardivității invocată de intimatul – pârât Y
- B. exercitarea căii de atac a revizuirii de către reprezentantul Ministerului Public pentru reclamantul minor X
- C. soluția Tribunalului din data de 01.11.2013, prin care a fost repusă în discuție, pe baza aceluiași probe, o soluție definitivă dată în precedent de instanța.

Răspuns: B

20 X, cetățean olandez, candidează pentru ocuparea unui post de grădinar la societatea A din orașul B din România. Candidatura sa este respinsă cu motivarea că pentru ocuparea postului sunt necesare deținerea cetățeniei române și cunoașterea aprofundată a limbii române.

X contestă la instanța competentă respingerea candidaturii sale, invocând discriminarea la angajare pe motivele invocate.

Societatea A se apără arătând că este o societate de drept privat, căreia nu i se aplică regulile Uniunii în materie de angajare.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare, se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 45 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 49 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând validitatea articolelor 45 și 49 TFUE.

Răspuns: A